

Sygn. akt IV Pa 106/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój / spr /

Sędziowie : Sędzia SO Grażyna Śliwa

Sędzia SR del Rafał Skrzypczak

Protokolant : st.sek.sąd.R. Duchnicka - Tylutka

po rozpoznaniu w dniu **14 października 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. C.**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna w Ś. (poprzednio H. K. – Przedsiębiorstwo (...) w Ś.)**

o odszkodowanie i sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Ś.

z dnia 26.04.2013r. (Sygn. akt IV P 115/12)

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt 1 w ten sposób, że oddala powództwo ,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 480 zł tytułem kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Pa 106/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26.04.2013 r. Sąd Rejonowy w Świebodzinie, zasądził od pozwanego H. K.– Przedsiębiorstwo (...)w Ś.na rzecz powoda M. C.kwotę 3.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.08.2012 r. tytułem odszkodowania za rozwiązanie przez powoda umowy o pracę z pozwanym na podstawie art. 55 § 1¹ kp (pkt 1), sprostował świadectwo pracy powoda M. C.wystawione w dniu 24.07.2012 r. przez pozwanego H. K.– Przedsiębiorstwo (...)w Ś.w ustępie 4 punkt 2) w ten sposób, że stwierdza, iż w okresie zatrudnienia powód nie korzystał z urlopu bezpłatnego (pkt 2), oddalił powództwo o sprostowanie świadectwa pracy powoda z 20.09.2012 r. (pkt 3), w pozostałej części postępowanie umorzył (pkt 4), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego (...)kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (pkt 5), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 6), wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności (pkt 7).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód M. C. został zatrudniony u pozwanego H. K. – Przedsiębiorstwo (...) w Ś. w dniu 3.08.2009 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku kierowcy w pełnym wymiarze czasu pracy i z wynagrodzeniem za pracę w kwocie 1.500 zł.

Powód pracował na budowach w Ż. i N.. Po zakończeniu budowy w Ż. pracownicy pozwanego, w tym powód, przyjechali na budowę w N..

Kierownikami robót w N. byli J. K. i R. B..

Po przyjeździe do N. pracownicy pozwanego pozostawili tam sprzęt używany na budowie w Ż. i kierownicy robót wysyłali pracowników do domu. Pracownicy mieli przebywać w domu i oczekiwać na telefoniczne wezwanie pracodawcy do pracy. Kierownicy robót nie informowali pracowników, że okres oczekiwania na wezwanie do pracy jest okresem przestoju. Powód również został wysłany do domu i oczekiwał na wezwanie do pracy.

Powód pozostawał w okresie przestoju w domu od maja 2012 r.

W dniu 8.06.2012 r. powód otrzymał przelewem wynagrodzenie za pracę za maj w kwocie 674,77 zł.

W dniu 10.07.2012 r. powód otrzymał wynagrodzenie za pracę za czerwiec w kwocie 134,43 zł.

W dniu 13.07. 2012 r. powód sporządził pismo rozwiązujące umowę o pracę z pozwanym na podstawie art. 55 § 1¹ kp bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Jako przyczyny rozwiązania umowy powód wskazał:

1. skierowanie na urlop bezpłatny bez wiedzy powoda i jego pisemnego wniosku o taki urlop,
2. niewypłacenie należnej pensji określonej w umowie w okresach, w których został powodowi wpisany bezprawnie urlop bezpłatny – wynagrodzenie za czas postoju za maj i czerwiec 2012 r.,
3. niewypłacenie należności za pracę w godzinach nadliczbowych oraz pracę w soboty w całym okresie zatrudnienia.

Powód zwrócił się też o wydanie świadectwa pracy stwierdzającego rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ kp.

Pismo powoda zostało odebrane przez pozwanego w dniu 16.07.2012 r. W dniu 24.07.2012 r. pozwany wystawił świadectwo pracy powoda.

W ust. 3 lit. a) pozwany zamieścił informację, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę, bez wypowiedzenia z winy pracownika art.52 § 1 pkt 1.

W ust. 4 pkt 2 pozwany zamieścił informację, że powód korzystał z urlopu i bezpłatnego: 2009-10-26 do 2009-10-30, 2009-11-02 do 2009-11-06, 2009-11-10, 2009-11-12 do 2009-11-12, 2010-02-08 do 2010-02-12, 2010-02-15 do 2010-02-19, 2010-02-22 do 2010-02-26, 2010-03-03 do 2010-03-05, 2010-03-08 do 2010-03-10, 2010-03-17 do 2010-03-17, 2010-04-12 do 2010-04-16, 2012-05-19 do 2012-05-31, 2012-06-05 do 2012-06-29 - na prośbę pracownika (art.174 kp).

W ust. 4 pkt 10 pozwany zamieścił informację: 2010-09-28 do 2010-10-19 Kod ZUS: 331, 2010-11-18 do 2010-11-18 do 2010-11-18-Kod ZUS:331.

Powyższe świadectwo pracy powód odebrał w dniu 30.07.2012 r.

W dniu 1.08.2012 r. powód sporządził wniosek o sprostowanie świadectwa pracy z 24.07.2012 r. poprzez:

- 1) zmianę pkt 3 a, dotyczącego przyczyn ustania stosunku pracy i zamieszczenie następujących informacji: rozwiązanie umowy o pracę, na podstawie art. 55 § 1¹ kp,
- 2) zmianę pkt 4 ust.2, dotyczącego korzystania z urlopu bezpłatnego i zamieszczenie następujących informacji: nie wystąpił,
- 3) zmianę pkt 4 ust.10, dotyczącego okresu nieskładkowego, przypadającego w okresie zatrudnienia wskazanym w ust.1, uwzględniane przy ustaleniu prawa do emerytury lub renty, i wykreślenie następujących informacji : 2010-09-28 do 2010-10-19 - Kod ZUS:331, 2010-11-18 do 2010-11-18 -Kod ZUS:331.

Powyższy wniosek powód przesłał na adres pozwanego w dniu 1.08.2012r.

W dniu 20.09.2012 r. pozwany wystawił nowe świadectwo pracy. W ust.3 lit. a) pozwany zamieścił informację, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy przez pracownika (art.55 § 1).

Powód otrzymał świadectwo pracy z 20.09.2012 r.

Powód nigdy w okresie zatrudnienia u pozwanego nie składał wniosków

o udzielenie urlopu bezpłatnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹ kp zarzucając pozwanemu ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika.

Zgodnie z art. 55 § 1¹ kp, w przypadku rozwiązania umowy o pracę w przypadku ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Powód dochodził odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę i pozwany uznał żądanie powoda w kwocie dochodzonej pozwem, tj. w kwocie 4.500 zł.

Po uznaniu powództwa o zapłatę 4.500 zł pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.500 zł i odwołał uznanie.

Uznanie jest procesową czynnością dyspozytywną pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a sąd w zasadzie uznaniem tym jest związany, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, jak stanowi art.213 § 2 kpc.

Przepis ten wprawdzie nie przewiduje możliwości cofnięcia, odwołania lub uchylenia się od skutków prawnych uznania powództwa, jednakże w doktrynie i orzecznictwie dopuszcza się możliwość cofnięcia dokonanej czynności procesowej takiej jak uznanie powództwa. Odwołanie uznania nie może być dowolne i obowiązkiem strony jest wykazanie następczych przyczyn odwołania dokonanej czynności procesowej, istotnych dla oceny związania sądu uznaniem stosownie do uregulowania art. 213 § 2 kpc.

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, w odpowiedzi na pozew uznał żądanie pozwu, ograniczające się w chwili uznania do żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 4.500 zł tytułem odszkodowania.

Pozwany w obecności swego pełnomocnika procesowego, na rozprawie w dniu 13.03.2013 r. oświadczył jedynie, że nie uznaje żądania odszkodowania

i nie uważa, żeby powód był uprawniony do odszkodowania.

Pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających cofnięcie wcześniejszego uznania.

Wobec powyższego odwołanie uznania przez pozwanego zdaniem Sądu Rejonowego nie może wywołać żadnych skutków prawnych.

Należało podkreślić, że uznanie żądania pozwu nastąpiło po zapoznaniu się pełnomocnika pozwanego z odpisem pozwu sporządzonego przez radcę prawnego, będącego pełnomocnikiem powoda. Pozew zawierał szczegółowe faktyczne i prawne uzasadnienie dochodzonego odszkodowania. Postępowanie sądowe w pełni potwierdziło zasadność rozwiązania przez powoda umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1¹ kp i, tym samym, zasadność żądania odszkodowania.

Zdaniem Sądu Rejonowego uznanie roszczenia pieniężnego powoda nie jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego.

Wobec powyższego Sąd był związany uznaniem powództwa na podstawie art. 213 § 2 kpc.

Zgodnie z art. 97 § 1 kp, w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy.

Szczegółową treść świadectwa pracy oraz sposób i tryb jego wydawania i prostowania określa rozporządzenie Ministra Pracy Polityki Socjalnej z 15.05.1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U.Nr 60,poz.282 ze zm.).

Powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę w dniu 16.07.2012 r.

Wobec powyższego pozwany nie miał podstaw do składania po tym dniu oświadczenia o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy powoda, ani też stwierdzania w świadectwie pracy, że stosunek pracy trwał do dnia 19.07.2012 r. i ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 kp.

Powód nie składał wniosku o sprostowanie świadectwa pracy w ust.1.

Wobec tego nie ulega sprostowaniu data ustania stosunku pracy.

Sprostowaniu musi natomiast ulec informacja zamieszczona w ust. 3 lit. a) świadectwa pracy z 24.07.2012 r.

Powód wystawił w dniu 20.09.2012 r. nowe świadectwo pracy, jednakże nadal świadectwo pracy w ust. 3 lit a) nie zawiera prawidłowej informacji. Pozwany prawidłowo tym razem wskazał stronę rozwiązującą stosunek pracy, jednakże nie wskazał prawidłowego trybu rozwiązania stosunku pracy. Powód rozwiązał bowiem stosunek pracy na podstawie art. 55 § 1¹ kp.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy z 20.09.2012 r. albowiem roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy dotyczy zawsze pierwotnego świadectwa pracy, a nie świadectwa wydanego po sprostowaniu.

Należało uwzględnić żądanie sprostowania świadectwa pracy z 24.07.2012 r. w ust. 4 pkt 2.

Pozwany zamieścił w świadectwie pracy z 24.07.2012 r. informację o korzystaniu przez powoda z urlopu bezpłatnego w okresach wymienionych w ust. 4 pkt 2) świadectwa.

Zgodnie z art. 174 § 1 kp, na pisemny wniosek pracownika pracodawca może udzielić mu urlopu bezpłatnego.

Udzielenie pracownikowi urlopu bezpłatnego - niezgodnie z przepisem art.174§1 kp - z inicjatywy pracodawcy i bez pisemnego wniosku o udzielenie takiego urlopu jest w świetle prawa bezskuteczne.

Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na złożenie przez powoda wniosków o udzielenie urlopu bezpłatnego.

Pozwany zeznał, że udzielane były i są nadal udzielane w Przedsiębiorstwie urlopy bezpłatne na pisemny i ustny wniosek pracownika.

Przypadki udzielania urlopu bezpłatnego na czas przestoju kwalifikować należy jako naruszenie przepisów kodeksu pracy o urloпах bezpłatnych.

Ponieważ powód nie składał wniosków o udzielenie urlopu bezpłatnego, nie mają znaczenia karty ewidencji czasu pracy powoda wskazujące na korzystanie przez niego z urlopu bezpłatnego.

Należało przyjąć, że powód nie korzystał z urlopu bezpłatnego w okresie swego zatrudnienia u pozwanego i pozwany nie był uprawniony do wykazywania w świadectwie pracy okresów korzystania u urlopu bezpłatnego.

Informacja pracodawcy w ust. 4 pkt 2 świadectwa pracy nie znajduje podstawy prawnej i pozwany powinien stwierdzić, że powód nie korzystał z urlopu bezpłatnego, a więc nie wykazywać żadnego okresu korzystania z urlopu bezpłatnego.

Wobec powyższego należało sprostować świadectwo pracy powoda w zakresie wskazanym we wniosku o sprostowanie świadectwa pracy.

Na podstawie art. 55 § 1¹ kp Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda odszkodowanie.

Ponieważ powodowi przysługiwało odszkodowanie w kwocie 4.500 zł i pozwany wypłacił powodowi 1.500 zł, pozostała do zasądzenia kwota 3.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Na podstawie art. 97 § 2¹ kp należało sprostować świadectwo pracy powoda z 24.07.2012 r. w zakresie wyżej wskazanym i oddalić wniosek o sprostowanie świadectwa pracy z 20.09.2012 r.

Na podstawie art. 355 § 1 kpc Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w części dotyczącej zasądzenia odszkodowania w kwocie 1.500 zł oraz sprostowania świadectwa pracy w części objętej cofnięciem pozwu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.Nr 167,poz. 1398 ze zm.) i koszty te obejmują tylko opłatę pobieraną w sprawach o prawa niemajątkowe i to w najniższe wysokości (art.12 ustawy). Mając na uwadze uznanie przez pozwanego roszczenia majątkowego, na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 102 kpc, Sąd nie obciążał pozwanego dalszymi kosztami sądowymi.

Ponieważ pozwany uznał żądanie pozwu w zakresie żądania pieniężnego, to na podstawie art.102 kpc Sąd Rejonowy obciążył pozwanego kosztami procesu tylko w części, a mianowicie zasądził wynagrodzenie pełnomocnika powoda obliczone w podwójnej stawce minimalnej na podstawie § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.Nr 163,poz.1349 ze zm.). Nie obciążał natomiast pozwanego kosztami procesu przy uwzględnieniu § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany, zaskarżając go w części obejmującej pkt 1, zasądzającej odszkodowanie w kwocie 3.000 zł. Wyrokowi temu zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 36 § 1 pkt 3) kp poprzez niewłaściwe jego zastosowanie, a także niewłaściwe zastosowanie prawa procesowego – art. 213 § 2 kpc wiodące do niewyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy.

Na podstawie powyższych zarzutów pozwany wniósł o zmianę pkt. 1 wyroku i oddalenie powództwa w zakresie żądania dalszego odszkodowania w wysokości 3.000 zł, a także zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nie kwestionował formalnej podstawy odszkodowawczej i uznał żądanie pozwu co do zasady – do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, zgodnie z wymiarem okresu wypowiedzenia przysługującego powodowi. Sąd I instancji błędnie przyjął, że uznanie obejmowało wynagrodzenie za trzymiesięczny okres wypowiedzenia. O długości okresu wypowiedzenia powoda powinien decydować jego staż pracy, co w obecnej sytuacji prowadzi do wniosku, że powodowi przysługiwało jedynie odszkodowanie będące równoważnością jednomiesięcznego wynagrodzenia. Powód pracował bowiem u pozwanego przez okres krótszy niż 3 lata, skoro skutek rozwiązania stosunku pracy zaistniał już w dacie złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Podał, że uznanie powództwa przez pozwanego nie ograniczało się jedynie do części roszczenia. Pozwany nie przedstawił okoliczności uzasadniających cofnięcie wcześniejszego uznania. Okres zatrudnienia powoda, na podstawie którego powinno się obliczyć okres wypowiedzenia, przekroczył 3 lata.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie i ustalił prawidłowy stan faktyczny, dlatego Sąd odwoławczy przyjmuje te ustalenia jako własne. Jednak oceniając stanowisko pozwanego wyrażone w toku sprawy, Sąd pierwszej instancji niezasadnie przyjął, że powództwo w zakresie odszkodowania zostało przez pozwanego skutecznie uznane w całości.

Zgodnie z art. 213 § 2 kpc, sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Tego rodzaju oświadczenie pozwanego, jak stwierdził Sąd Apelacyjny w Krakowie (wyrok z dnia 05.12.2012 r., I ACa 1061/12, LEX nr 1280314) prowadzi musi nie tylko do uznania samego żądania powoda, ale i przyznania, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne. Uznanie obejmuje zgodę na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie powoda. Uznanie żądania przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych powołanych przez powoda jako podstawa żądania nie stanowi uznania w rozumieniu art. 213 § 2 kpc.

W doktrynie podkreślono ponadto, iż „uznanie powództwa powinno być – jak każda czynność procesowa – wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu” (T. Żywnowski, Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Artykuły 1-366, Lex 2013).

Tymczasem nie sposób przyjąć w sposób niekwestionowany, że pozwany w odpowiedzi na pozew (k. 37) uznał całość powództwa, zwłaszcza w świetle jego późniejszych wyjaśnień.

Pozwany stwierdził bowiem, iż „niniejszym pismem uznaje roszczenie powoda w zakresie odszkodowania należnego w oparciu o art. 55 § 1¹ kp, które wypłaci niezwłocznie”. Nie wskazał więc kwoty uznanego odszkodowania bezpośrednio, ale dokonał tego poprzez określenie jej ustawowej podstawy. Zgodnie zaś z treścią powołanego wyżej artykułu, w przypadku rozwiązania przez pracownika umowy o pracę wskutek ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika, pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W przypadku umowy na czas nieokreślony, przepis ten odsyła do okresów wypowiedzenia uregulowanych w art. 36 § 1 k.p. oraz przyznaje pracownikowi odszkodowanie w ustawowo określonej i niezależnej od rzeczywistej szkody wysokości (wyrok Sądu Najwyższego z 10.05.2012 r., II PK 215/11, OSNP 2013/9-10/106).

W niniejszej sprawie okres wypowiedzenia powoda wynosił 1 miesiąc. Powód zatrudniony był bowiem na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 03.08.2009 r. Pismo powoda, zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z winy pracodawcy, zostało odebrane przez pozwanego w dniu 16.07.2012 r. i wtedy właśnie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy. Powód zatrudniony był więc u pozwanego krócej niż 3 lata i obowiązuje go okres wypowiedzenia określony w art. 36 § 1 pkt 2 kp.

Pod uwagę brać więc należy jednomiesięczny okres wypowiedzenia. Do takiego też okresu odniósł się pozwany na rozprawie w dniu 13.03.2013 r., podkreślając, że uznaje roszczenie powoda o odszkodowanie w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę (k. 73v). Oświadczenie to nie stanowiło cofnięcia uznania, a jedynie ostateczne wyjaśnienie jego zakresu. Nawet przyjmując, że pozwany cofał poprzednie uznanie bądź je ograniczył, Sąd Rejonowy winien był uwzględnić taką modyfikację stanowiska. Oświadczenie o uznaniu jest bowiem czynnością procesową jednostronną, podejmowaną wobec sądu, i może być cofnięte do momentu wydania wyroku wskutek złożenia kolejnego, odpowiedniego oświadczenia procesowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 06.08.2012 r., VI ACa 328/12, LEX nr 1220714).

W powyższym zakresie oświadczenie pozwanego jawi się jako dostatecznie wyraźne i stanowcze, by móc stanowić podstawę uznania powództwa jedynie do kwoty 1.500 zł, a więc kwoty będącej równoważnością jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda. Taka też kwota została wpłacona na konto powoda w dniu 24.10.2012 r. (k. 39). Stąd Sąd Okręgowy podziela stanowisko pozwanego zawarte w apelacji.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzeczono jak w wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na względzie art. 98 § 1 kpc.